

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
NAGYKANIZSA
 Kaszincegy-ú. 3.
TELEFON-SZÁM 78.
 egy mellékállomással.

A szerkesztőség által közlömények a szerkesztőség címére küldendők. — Kéziratok megőrzésére nem vállalkozik és sürgős leveleket nem vesz figyelembe a szerkesztőség.

Hirdetéseket és nyitvatartási díjtáblázat szerint vesz fel a kiadóhivatal.

ZALA

POLITIKAI NAPILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:	
Helyben	Postán
hátréteg hordva	székhelyi előfizetés
Egy hóra 1.30 K	Egy hóra 1.50 K
Negyedévre 3.50	Negyedévre 4.50 K
Félévre 7	Félévre 8
Egész évre 14	Egész évre 18

Egyes szám ára 6 fillér.

Mulatók, hírlapok, hírlapok és egyéb közlömények áráról 50 fillér.
 Engedély és nyitvatartási díj 5 korona. — Kiadóhivatalunkban 6 koronára.

XXXIX. évfolyam 46. szám.

Nagykanizsa, kedd 1912. február 27.

Kiadóhivatalunkban
 Zala Hirlapkiadó és Nyomda Rt.

A megjavult parlamenti helyzet.

Nagykanizsa, február 26.

A Kossuth-párt szombat esti párhuzarozata ratifikálta a parlamenti békekötést. E határozattal a véderőreform parlamenti elintézése utjából jelentős akadályok hárultak el. A harc ugyan még tovább folyik más ellenzéki frakciók részéről, de a Kossuth párt elhatározása nagy erőbeli és erkölcsi veszteséget jelent számukra. S jelenti a küzdelem kilitásainak nagyfoku csökkenését; jelenti az égő erdőrészek elhatárolását; tehát az obstrukció tüzvészének lassu, önmagától való, vagy hideg vizsugarak alatt történendő hirtelen kialvását.

Békéről és békekötésről beszélni tulajdonképpen csak átvitt értelemben lehet, mert a függetlenségi és negyvennyolcas párt ismeretes elvi álláspontját a véderőjavaslatokkal szemben fel nem adja, azok ellen beszélni és szavazni fog, szóval, ellenük parlamenti küzdelmet folytat. Am az ellenzéki köteleesség e becsületes teljesítését egész világ választja el a parlamenti zendülettől, a kisebbség államcsinyétől, amely erőszakosan megállítja a parlamenti élet szivverését és meghusítja, hogy a többség — a maga meggyőződésének megfelelő — határozatokat hozzon.

Aki tehát a függetlenségi és negyvennyolcas pártot, határozatából kifolyólag, fegyverek lerakásával, gyászos kapitulációval, sőt még rosszabbal is vádolja, gyűlöletétől és szenvedélyeitől felzaklatva, félrebeszél. Mert nem a jo-

gos és becsületes harcot szüntette be a Kossuth-párt, hanem a törvénytelen, a parlamentáris élet alapelveibe ütközött, a törvényhozás minden életnyilvánulását megakasztó, a tekintélyét és büszkeségét lejárátó. S ha valamikor az elfogulatlan utókor felbecsüli a tíz éve dúló szakadatlan — obstrukció kártevőseit, — leg-súlyosabb bűnének bizonyá: a azt állapítja meg, hogy a nemzet hitét megingatta a parlamentje iránt s hogy fényes tehetségű és fényes jellemű nagy magyar államférfiak alkotását annyira lejáratta, a mely állapotnak csak a forradalmi szindikalisták és a kényuri kormányzás hívei örülhetnek.

A politikai helyzet megjavulásáról beszélni talán nem vérmes reménykedés a Kossuth-párt határozata után.

A véderőjavaslatok parlamenti elintézése elé még így is elég nehézség és akadály tornyosul: Am a legnagyobb pártok béke után való vágya átragad majd a nemzet mind szélesebb rétegeire. Még az Isten háta megett fekvő, legelhagyottabb falvakban is belátják, hogy a miben oiy sok, különböző pártállású jó hazafi megegyezett az csak üdvös és áldásos lehet az országra nézve.

A Justh-párt és Polónyi még csörgetik a fegyvert. S mert eltanultak azt a régi orosz katonai vezényszózt, a mit az ellenség látára kiáltoztak oda az orosz katonának, hogy „rettentő arcot vágj”, — ők is gyilkos, vasvilla nézéssel méregetik a kormányt, a többséget, Kossuthékat és a katonai javaslatokat.

A rettentő arckifejezéstől azonban senki sem ijed meg. Ez az

oka, hogy az orosz reglementekből is kitérültek.

A harcot az eddigi erélyvel és az eddigi eszközökkel folytathatják ugyan, de hasztalanul nyulnak a siker gyümölcsei után. Vagy az ág nagyon magas, vagy a karjaik kurták: előbb-utóbb meg fognak győződni róla.

A miniszterelnök házhatózáttal kívánja utasítani a kormányt, hogy a választójogi javaslatot záros határidőben terjessze be. Ha a Justh-párt csak az új választójogi megalkotását kívánja, ez a kívánsága teljesül, mert erre a kormány szigorú kötelezettséget vállalt.

A mi pedig a javaslat tartalmát illeti, a miniszterelnök különös nyomatékkal hangoztatott két dolgot, mint a tervezett reform két főfeltétel: a választójogi lehető demokratizálását és a nemzeti érdekek védelmét.

Ugy veljük, ezzel a Justh-párt is megelégedhetnék.

Mert utszéli igazság, de magyar politikusok által különösen is megszívlelendő, hogy a ki sokat markol, keveset fog.

Nemsok idő múlva tapasztalni fogja ezt a még megmaradt obstrukció

Vidor Samu emléke.

A Segélygyűjtő jubiláris közgyűlése.

— Saját tudósítónktól —

A Nagykanizsai Segélygyűjtő Szövetkezet jubiláris közgyűléséről szóló szombati tudósításunkat ma a következőkben tesz-szük teljessé.

Dr. Szabó Zsigmond elnök megnyitván a közgyűlést, visszapillantást vetett az egylet alakulására és fejlődésére és méltait az alapítók érdemeit. Vázolta azt,

hogy az egylet 25 évig valóssággal jótékonyági intézmény volt, melynek sem élönke, sem tisztviselői nem kaptak fizetést. Az intézet folyton, egyenes vonalban fejlődött s az idén, az ötven éves jubileum esztendőjében elérte fejlődésének lelopontját, mert ennyi részvényess és üzletrezultalajdonosa még sohasem volt. Felhívja a figyelmet arra, hogy ma kettes jubileuma van az intézetnek, mert Rápcó Gyula ügyvéd ma tőltötte be az intézetnél vállalt ügyési tisztségének 25 éves jubileumát. Ödvözi a jubiláns, kinek érdemeit — melyeket az elnök nagy elismeréssel méltott — jegyzőkönyvben örökítenek meg.

A hatóság elnöki megnyitó után Rosenbergek Oszkár titkár előterjesztette az igazgatósági jelentést, melynek főbb adatai a következők:

A közgyűlés kétezeres száz koronát szavazott meg jótékony célra, a következők résztelekben:

Nagykanizsa város segélygyűjtő részére	200 K
Izraelita hitközség segélygyűjtő részére	200
Városi szegényház részére	200
Izraelita agyokháza részére	200
Róm. kath. templomalap részére	100
Népkönyha részére	100
Szeplőt Egyesület részére	100
Színházalap részére	100
Kereszt jótékony nőegylet részére	100
Izraelita jótékony nőegylet részére	100
Fügimn. segélygyűjtő	100

Kereskedelmi iskola segélygyűjtő részére	100
Tűzoltók részére	100
Elaggott iparosok menháza részére	100
Kiskánizsai polgári olvasdó részére	75
Evangélikus reformátusok templomára	50
Ágostai hitvallású evang. nőegylet részére	50
Magyar asztaltársaság részére	50
Nagykanizsai tanítói internátus alap részére	50
Nagykanizsai magántisztviselők részére	25

A szövetkezetnek az elmúlt évben 2237 tagja volt 9352 fizetésezt, a társulat tagjainak tavaly 512296 kor. kölcsönt folyósítottak. A tartalékalap 31029 kor. 40

A Tersánczy-család.

Irtá: Halis István.

Tersánczy Jóska posta főosztály lett Kanizsán, de a fővárosba helyezte magát. Szülővárosában sokan ismerik, s így nem tudta eléggé távol tartani magától a közönségeset. Budapestben azonban teljesen magánosan, egészen az olvasás igényörűségének és saját világának élt.

A sok olvasás következtében pompás stílusra lett szert, s igazán kár, hogy csak egyetlen elbeszélést írt, mely a Zalai Közlönyben jelent meg, s mely a folyékony előadás, csillogó humor és egyenes logika folytán ritka élvezetet szerez az olvasónak.

Azaz mégis írt valamit. Egy vaskos értekezést „A gyászt kifejező levelezésről”. Vele emléket akart állítani szülőinek. Rajongóan szeretett anyjának halálakor fogamzott meg agyában a gondolat, hogy az ember gyászt a posta is kifejezhetné. Gyászkeretül levelezőlapokat és horitókhozna forgalomba. Ez hasznot hozna az államnak, és célszerű lenne a gyászoló publikumnak.

Az értekezést ki is nyomtatta. (Buda 1904.) Ahhoz azonban éltetlen volt, hogy a miniszternek kiravazkodja a terv megvalósítását, melyért amint ezt el lehetett várt a közönséges világban kívül él Tersánczytól semmiféle jutalmat nem kért. És meghalt anélkül, hogy könyörögő volna az ügy megvizsgálásáért, a

könyvet pedig természetesen el sem olvasták a ministeriumban.

Vigasztalódhatunk azzal, hogy valami élelmes német majd újra feltalálja Tersánczy tervét, és szép hasznót fog huzni belőle.

Gyula volt a harmadik fia. Ehhez fűződött a szülőknék legnagyobb reménye.

Főlösege táncos volt, ami igen nagy szó, mert abban az időben mindenkinék tudni kellett jól táncolni, s minden harmadik ember táncművész volt.

Gyula jogot végzett és jegyző lett a királyi lörvényszéknél.

Kellő időben letette a bírói vizsgát és folyamodott albiróságért. Akkor még nagyon kedvezőellen volt a bíróságnál az előléptetés, tehát érthető volt, hogy többször mellőzték a kinevezésnél.

Ugy akart magán segíteni, hogy több képesítést akart kimutatni, s ezért letette a doktorátust, ami akkor még nem volt kötelező.

Azt hitte, hogy most egyszerűen kinevezik. De nem nevezték ki. Ujra pályázott. Megint mellőzték. És ez végtelen sokszor ismétlődött.

Meguntá a folytonos mellőztetést és letette az ügyvédi vizsgát is. Nöde erre már bizonyosra vette a kinevezését! Minden törekvése kárba vezett! A háromszoros oklevél dacára sem nevezték ki a miniszter. S mikor ez többször ismétlődött, hát ingerült lett és nagyobb önértéssel kérte érdemeinek méltait, mintsem a miniszter a hivatalos hódotlat-

tal megegyeztetetőknek találta. Persze csak azért se nevezte ki.

Tersánczy aztán még folyamodott néhány ezerszer, de mindig hiába. Végre belefáradt. Meguntá a dolgot és leköszönt hivataláról.

Ügyvédi iródt nyitott Kreizler Jóska mostani irodája helyén. Eppen szemközt az akkori bírósági „palotával”. Tábláját kifüggesztette és nyugodtan várta a klientseket.

Csakhogy hiba történt. A táblára azt íratta: „Dr. Tersánczy Gyula ügyvéd, vizsgázott bíró”. Ugy hitte joga van mind a doktor, mind az ügyvéd, mind pedig a vizsgázott bíró címéhez.

De így nem volt. Kereset indult meg ellene, az ügye megjárt minden fórumot, s végül is ítélettel kötelezték, hogy a „vizsgázott bíró” címet a táblájáról vesse le.

Tersánczy ezt boszantásnak gondolta, s elkeserült.

Emiatt megferhéltlen természetű hírébe jutott. És ez ellődzte egyik bíróság területéről a másikra. Vándorolt Perlakra, Győrbe, Nezséderbe.

Már teljesen meg is feledkeztünk róla. A mullok aztán az „Alsólendvai Híradó”-ban a mi földünknek, Oszeszly Viktornak, egy hosszabb cikkében ezeket a megindító sorokat olvassuk:

„Tersánczy Gyula előfizetést gyűjt Kebel Hullámok című versen kötetére.

Tersánczy jó adag élett bölcsenéséget, a saját tapasztalatainak finom leasztrását adja a Kebel Hullámokban. Hogy sze-

münkben a könyv értéke emelkedjék, tudni kell, hogy Tersánczy Gyula nem épkezlés ember. Több mint egy évtizede igen súlyos hágerinc sorvadásban szenved. Ehhez még az is járult, hogy három év előtt egy narancsbéjón megcsussván, elesett, és jobb karját két helyen elörtte. Azóta annyira munkaképtelen, hogy irni sem bír. Jámi pedig egyáltalán nem.”

Mit mondjak én ehhez? Semmitse.

A Kebel Hullámok előfizetési ára 3 korona. De ahogyan én a magyart ismerem, nem nagyon fogja írni magát, hogy előfizessen és a szerencsétlen embertársait pártfogolja!

Mert ha ki is dobná könyvért 3 koronát, de azt már igazán nem lehet tőle kívánni sem, hogy postautalványt szerezzen, arra fölragasszon 10 filléres bélyeget, ráírja: „Utalvány 3 koronáról. Dr. Tersánczy Gyula urnak Alsólendván. Előfizetési pénz a Kebel Hullámokra”, — s még a postára el is kitérje a pénzt. Nem, ennyi áldozatot nem lehet kívánni!

Tehát segíteni nem lehet olyan idealistán, aki verses könyvtől várja sorsa jobbra fordulását.

Pedig ha ötven esztendővel hátrább volnánk, akkor egész bizodalommal lehetne fordulni a lelkes honleányokhoz, hogy bájos kacodikkal végezzék el ezt a munkát, és gyűjtsenek előfizetőt.

Csakhogy világító elmaradott ember léteim én úgy látom, hogy manapság nincsenek lelkes honleányok, a már nem divat sem az önzetlenség sem a könyvpártolás! (Vége.)